

Bartis Attila: A nyugalom (2007)

Szerző hangoskönyv @ 2011/07/24

Előadja: Fekete Ernő | Játékidő: 10:00:01 (600:01)

Bitráta: 96 Kbps / 44 mHz / Mono | Encoder: Thx 2 Alex (Hungary)

Kategória: Hangoskönyv

Az író arról ír, hogy ő író, és meghalt az anyja. De egy anya halálába nem tud csak úgy beletörődni egy író. Lehet, hogy ez szakmai ártalom, lehet, hogy több annál. Kényszeresen nekilát, hogy megírja azt, ami az anyjára vonatkozik. Hogy milyen kapcsolatban állt az anyjával életében. Mindazt, ami a halál előtt fontosnak tetszett.

Az író anyja az íróval élt közös lakásban az anya halála előtt. A csak szakmájának élő, erősen nárcisztikus színésznő évek óta, mióta a színháznál politikai megfontolásból háttérbe szorították, nem mozdult ki a lakásból. Szó szerint nem. Az író látja el, ő biztosítja a hétköznapi élet feltételeit. Amikor éppen nem biztosítja, akkor pedig ír, italozgat, vagy felolvasóestre utazik vidékre. Közben persze történik ez-az. Az író megismerkedik a nagy ő-vel, de kapcsolatuk nem felhőtlen; először ugyan megkönnyebbülünk, mert kiderül, hogy a nagy Ő mégsem rákos; utóbb viszont értesülünk sorsáról, melyben eutanázia és nemi erőszak egyaránt szerepel. A nagy Ő-nek nem tetszik továbbá az író és anyja közt szövődő, beteges szimbiózis. Úgyhogy a kapcsolatnak abortusz és elmeegógyintézet a következménye. Közben kiadják az író könyvét. Ez jó. Mellékesen vad viszonyba kezd az idősödő szerkesztőnővel (különösen veszélyes, élemedett korú bestia); akiről kiderül, hogy bejáratott családi darab: az apja szeretője is volt. Egy kis ideig együtt éltek hármásban az antivilágban: az író apja, anyja (a színésznő) és a szerkesztőnő. Utóbbi mosta az író pelenkáit, mivel az elfoglalt anya-színésznő nem ért rá. Apropos: apa. Szerény alkalmazott az ÁVÓ-nál, feljelentéseket lektorál. Hirtelen felindulásból titkos anyagokkal nyugatra távozik egy diplomáciai küldetés során, mire főnöke, aki ismeri a játékszabályokat, főbe lövi magát. Ő volt a szerkesztőnő férje. Szintén emigrál az író lánytestvére. Híres hegedűművész lesz nyugaton. Nevében fia levelez az anyával, aki lányát szimbolikusan eltemeti.

Közben kiderül, nem hiába: a művésznő nem véletlenül nem ad életjelt, valóban tíz éve halott. Ha kihazudtál magadból mindent, vágd el hegedűhúrral az ereidet, tanácsolta annak idején az író. És így történt. Az író tehát egyedül marad az üres lakásban, és mi azon tűnődünk, vajon ennek a művészcsaládnak az "átkosban" gyökerező családtörténete példázatértékű-e. A már-már betegesen dekadens sztori (amelyben minden eshetőség közül a lehet ő legmorbidebb változat következik be, vagy ha mégsem, akkor csak azért, mert annál is létezik morbidabb) vajon mítosz-e, vagy cselekmény? Valami, ami történik velünk, vagy olyasmi, amit mi teszünk? Nem egészen mindegy. Bartis Attila könyve egy szempontból bizonyára példázatszerű: világossá válik belőle, hogy a könyv lapjait betöltő tragikum nem az írói képzelet szüleménye, hanem egyfajta áttétel, metasztázis. A könyv lapjain káosz és tragikus cselekmény találkozik, átszövi egymást a kettő, burjánzásnak indul. Jó lenne optimistának lenni, de nem megy. A nyugalom ott fog el, ahol már minden mindegy.

<http://hangoskonyv.wordpress.com/2011/07/24/bartis-attila-a-nyugalom-2007/>